

Agnès Martin-Lugand

Încă aud muzica noastră în gând

Traducere din franceză de
Carmen Otilia Spînu

Prolog

Venise ca să-și facă o idee despre cum lucrează. Să știe dacă putea să încredințeze acestui birou de arhitectură, despre care auzea vorbindu-se din ce în ce mai mult, renovarea totală a clădirii dărăpănate în care investise de curând. Unul dintre cei doi asociați, cel care stătea în fața lui, acapara întreaga discuție. Celălalt părea foarte apatic în colțul lui; era complet depășit. De obicei, prefera oamenii care vorbeau puțin și la obiect, dar discursul acestui bărbat volubil îl fascina și îi stârnea admirația. A avea un simț practic înăscut, fiind în același timp plin de viață și creativ. Părea să debordeze de idei, unele mai inteligente decât altele. Poate că siguranța de sine și naturalețea cu care vorbea îi dădeau impresia asta? A avea o atitudine insolentă, dar lipsită de aroganță. Fără să înțeleagă prea bine de ce, voia să descopere ce se ascundea în spatele acestui tip, să zgârie suprafața ca să afle cum reușea să aibă charisma aceea excepțională.

După două ore de discuții, cei trei bărbați s-au ridicat. El ar mai fi stat încă multă vreme, dar le-a strâns mâna, fără să uite să-i arunce o privire sfidătoare celui care-i stârnea curiozitatea și al cărui secret nu reușise să-l

Agnès Martin-Lugand

pătrundă. Nu erau nici momentul, nici locul. Bărbatul i-a răspuns printr-un zâmbet încrezător, încurajator și sigur pe el.

A ieșit, conștient că mingea se afla în terenul lui; el era potențialul client, iar ei — prestatorii. Se va întoarce la ei? Habar n-avea. A făcut vreo zece metri pe trotuar, cu creierul fierbându-i, tulburat de această primă întâlnire. Nu i se întâmpla niciodată ca o întâlnire să-l dea peste cap. Le provoca, rămânând stăpân pe orice situație — asta se spunea despre el în lumea afacerilor. Dar acum totul îl derutase. Seara aceasta de mai era frumoasă, luminoasă, soarele încă nu apusese. N-ar fi fost uimit dacă, ieșind din acele birouri, ar fi fost transportat direct într-o seară cețoasă și rece din ianuarie. Nimic nu era ca de obicei. Privirea i-a fost atrasă de un grup vesel, exuberant chiar, care mergea în fața lui. Înconjurată de trei copii, o femeie într-o rochie roșie cu buline mari, albe, mergea săltat, părea atât de ușoară, abia atingând pământul. Câte mâini avea? Mai mult de două, asta era sigur, ca să-i țină pe toți aproape de ea, cu atâta dragoste. Deși era încă departe de ei, auzea vocile copiilor care cântau. S-a întrebat dacă nu aterizase într-o dimensiune paralelă. Era complet bulversat; bărbatul de la biroul de arhitectură, apoi această femeie cu copiii ei îl tulburau, îi dădeau impresia că pierde controlul. Mica familie a trecut pe lângă el fără să-i adreseze nicio privire, lui, bărbatul invizibil în costum negru și cravată. Ceva mai puternic decât el l-a făcut să traverseze și să o ia înapoi. Trebuia să-i urmeze. Voia să știe mai mult; să-și satisfacă pe loc curiozitatea, cu orice preț. Frustrarea că nu putuse să afle mai multe despre bărbatul acela îl afectase profund. Măcar să știe unde se duceau această

zână Clopoșel și copiii ei! Nu i-a urmărit mult; femeia a împins ușa biroului de arhitectură. Copiii s-au desprins de ea și au alergat înspre bărbat. Același. Mereu el. Fetița i-a sărit în brațe, iar el a bătut palma cu cei doi băieți. Apoi i-a lăsat să alerge spre bărbatul morocănos. S-a retras un pic mai mult, fără să scape scena din ochi; nu voia să rateze nimic. Ceea ce presimțise s-a întâmplat. Bărbatul s-a îndreptat către femeie, care a făcut și ea câțiva pași spre el, la fel de diafană. A prins-o, a ridicat-o ușor, a învățit-o. Ea râdea, cu capul lăsat pe spate. După ce a lăsat-o jos, a sărutat-o și și-a frecat nasul de al ei. Rămânând ascuns, s-a uitat în stânga și-n dreapta. Era esențial să nu fie văzut. Faptul că era despărțit de ei printr-o fereastră dădea o dimensiune onirică scenei la care asista din ascunzătoare. Nu putea să nu pândască iar și iar zâmbetele, râsetele, mâinile care se înlănțuiau, care se atingeau, privirile care ofereau promisiunea unei seri plăcute. Femeia s-a dus să-l sărute pe obraz pe bărbatul serios, care a schițat un zâmbet. Erau apropiați, așadar. O familie poate? Această impresie a devenit și mai puternică atunci când i-a văzut pe copii alergând peste tot, ca la ei acasă, cățărându-se pe scaunele de lucru ale celor doi asociați. Cel sigur pe sine a golit masa mare la care-l primise. Farfuri, pahare, o sticlă cu apă minerală și o alta cu vin au apărut ca prin magie. De la postul său de observație, a zâmbit cu părere de rău. Și-a spus că ar fi trebuit să prelungească întâlnirea, potolindu-și astfel curiozitatea neostoită. Cu atât mai rău pentru el. Cu atât mai rău de data asta. A aruncat o ultimă privire spre bărbatul volubil și spre femeia în rochie roșie cu buline albe, apoi a ieșit din ascunzătoare, întorcându-se cu regret la realitatea sa.

1

Ca de fiecare dată când cinam la biroul lui Yanis, copiii se dezlănțuiau. Yanis nu făcea nimic să-i liniștească, ba dimpotrivă. În timp ce eu tăiam pizza cu ruleta magică, el făcea slalom prin open space cu Violette, fetița noastră de patru ani, pe umeri. Joachim și Ernest, băieții noștri mai mari, îi urmăreau prin birouri, imitând zgomotul săbiilor laser.

Așezată la masa de ședințe din mijloc, pe care în seri ca asta o foloseam pentru cină, am întâlnit privirea fratelui meu Luc, năucit de hărmălaie și, totodată, amuzat de spectacol. Chiar dacă îl călca pe nervi, voia să vadă mai mult. Până la un punct, totuși.

— Véra, te rog. Spune-le să vină...

Am pufnit, înainte să mă întorc spre ei.

— La masă! Vă jucați după aceea.

Yanis m-a privit cu un zâmbet imens, iar eu i-am spus, încet din vârful buzelor: „Luc o să facă o criză, vino!”

— Haideți, monstruleților, a răspuns soțul meu. Se enervează unchiul.

Era imposibil să-l fac să se schimbe.

Agnès Martin-Lugand

— Yanis, mă scoți din sărite, l-a certat fratele meu. Par un prost când îmi spui așa.

Mândru de replica sa, Yanis s-a așezat, cu Violette pe genunchi, pe scaunul de lângă mine. Joachim și Ernest s-au așezat în stânga și în dreapta lui Luc, care le-a pus în farfurii. Din acel moment, a început hărmălaia. Cuvintele țâșneau din toate părțile; cei trei copii, cu gura plină, îi povesteau tatălui lor cum fusese la școală, în timp ce Luc le cerea degeaba să facă puțină liniște. Yanis, fiind totuși atent la odraslele noastre, îmi spunea despre dorința lui bruscă să plecăm vara aceasta cu cortul împreună cu copiii. Încă nu făcuserăm niciodată asta, deși plecam mereu pe nepregătite — fapt destul de ciudat pentru mine, fiindcă lucram de vreo cincisprezece ani într-o agenție de voiaj. Și eu, și el eram aventuroși, ne plăcea să plecăm pur și simplu, fără să ne facem vreun plan. La rândul meu, îi pregăteam o surpriză pentru anul următor — când împlinea patruzeci de ani și sărbătoream zece ani de când eram căsătoriți: de multă vreme puneam conștiincioasă câte ceva în pușculița secretă în fiecare lună ca să-i ofer un *road trip* de trei săptămâni cu toată familia la celălalt capăt al lumii. De când se născuseră copiii, ne mulțumeam cu Europa. Eram călători de cursă lungă și nu ne era teamă să ne aventurăm împreună cu cei trei copii ai noștri.

— Nu te deranjează să dormim în cort? mi-a propus el privindu-mă cu subînțeles.

— Și dacă îi punem pe neastâmpărații ăștia în altul?

— O, nu, scutiți-mă de planurile voastre, ne-a întrerupt Luc. Dacă n-o faceți pentru mine, evitați măcar să vorbiți așa în fața copiilor!

— Ce nesuferit ești! i-am răspuns râzând.

Luc și-a dat ochii peste cap. Yanis a lăsat-o pe Violette pe locul lui și a venit în spatele meu. Mi-a cuprins talia cu mâinile și și-a pus bărbia pe umărul meu, dându-mi un sărut.

— N-o să ne fie rușine să ne iubim în fața copiilor noștri! mi-a șoptit.

Fratele meu a oftat, zâmbind ușor.

— Ce idee am avut să vă fac cunoștință! Dacă aș fi știut... m-aș fi abținut.

— Era inevitabil, știi doar! Iar fără noi doi, ai avea o viață groaznic de plictisitoare, i-am spus.

Luc a izbucnit în râs. O priveliște atât de rară că ar fi trebuit consemnată!

Tocmai împlinisem douăzeci și cinci de ani când Luc se hotărâse în sfârșit să mi-l prezinte pe noul său prieten foarte bun, în care îl vedea pe asociatul visurilor lui. Până la urmă nu-i mai dădusem de ales, pentru că refuza constant să mi-l prezinte. Pe vremea aceea, fratele meu nu vorbea decât despre Yanis. Se întâlniseră pe un șantier unde Luc lucra ca arhitect. Yanis era „omul bun la toate”, făcea toate treburile, iar fratele meu fusese uimit de acest tip entuziast, autodidact, relaxat și care avea mâini pricepute. Chiar dacă erau total diferiți, s-au înțeles ca frații. Câteva beții după serviciu contribuieră din plin la asta. Cât despre mine, la vârsta aceea mă gândeam la orice, mai puțin să mă mărit. Lucram deja de doi ani într-o agenție de voiaj testând sejururi, îmi plăcea la nebunie chestia asta, iar când nu eram în celălalt capăt al lumii verificând confortul saltelelor din hoteluri, pierdeam vremea prin baruri în compania lui Charlotte, complicea și experta în domeniu.

Agnès Martin-Lugand

Evident, comparativ cu viața pe care o duceam, cea a fratelui meu, căsătorit cu o psiholoagă foarte rigidă și deja tată de gemeni la treizeci și doi de ani, mi se părea groaznică. Faptul că îmi vorbise despre un tip amuzant cu care își petrecea tot timpul și cu care făcea proiecte îmi trezise curiozitatea. Însoțită de Charlotte, am luat inițiativa și i-am propus lui Luc să bea un pahar cu noi și cu amicul lui. A cedat. I-am convocat pe toți într-un bar de pe strada Oberkampf. Luc a venit singur, abia a salutat-o pe Charlotte, care îl speriasse încă de când se cunoscuseră, s-a trântit pe un scaun și a cerut o bere, scrutându-mă ciudat, cu un aer disperat; nu pricepeam nimic. Deodată, cea mai bună prietenă a mea a început să fluiere cu vulgaritatea aceea de care era capabilă când pleca la vânătoare. Fratele meu a mormăit: „Acum o să înceapă necazurile”, înainte să se ducă să strângă mâna tipului care se apropia de masa noastră. Îl aveam în fața ochilor pe faimosul Yanis, murdar, în niște blugi găuriți și cu un tricou pătat de vopsea. Ne-a pupat pe obraji și s-a așezat în fața mea. În următorul sfert de oră, n-am încetat să-l studiez: ochi albaştri, pielea proaspătă a celui care lucrează adesea în aer liber, părul tuns aiurea, râsul plăcut, blândețea profundă care emana din fiecare cuvânt al său, mâinile muncite și nu tocmai curate. Apoi i-am întâlnit privirea și i-am zâmbit. După care n-am mai făcut altceva decât să ne observăm unul pe altul. Când, puțin mai târziu, Charlotte mi-a propus să mergem să ne îmbătăm și să schimbăm barul, am refuzat-o.

— Cred că mi-am pierdut partenera de petreceri, mi-a șoptit la ureche. Mai ales, să nu fii cuminte. Pe data viitoare, dragilor! ne-a spus ea în timp ce pleca.

Câteva minute, n-am mai deschis gura. Mă simțeam total pierdută și totuși foarte încrezătoare în viitor. Îi ascultam pe Yanis și pe Luc vorbind despre munca lor, fără să încerc să înțeleg sensul cuvintelor. Din când în când, Yanis se întorcea spre mine, fără să întrerupă conversația cu fratele meu, care totuși îi remarca manevra. Luc și-a amintit deodată de soția lui, singură cu gemenii, așa că ne-a lăsat. Eram în sfârșit între patru ochi. Începând de atunci, n-am încetat să ne vorbim, Yanis povestindu-mi despre el, eu povestindu-i despre mine. Barmanii au stins până la urmă luminile pe terasă ca să ne alunge. O parte din noapte am bătut străzile Parisului. Am intrat într-un bar, doar ca să vedem dacă ne potrivim când dansăm împreună pe o piesă rock; ne-am armonizat imediat, astfel că au mai urmat încă două dansuri, pe ritmuri latino. Pe la șase dimineața, trecând prin Saint-Michel, pe lângă o braserie care deschidea, în față la Notre-Dame, am comandat un mic dejun complet; cafea, suc de portocale, tartine cu unt și cu dulceață, pe care Yanis a avut plăcerea răutăcioasă să le înmoaie în ceașca sa. Apoi am luat metrourl. Deși erau locuri libere, am rămas în picioare, agățați de bara centrală, fără să ne pierdem din ochi. Yanis cobora la Châtelet, ne rămânea puțin timp.

— La ce oră termini diseară? m-a întrebat.

— La șase. Tu...?

— Vin să te iau. Promit să fiu curat.

Am izbucnit în râs. Metrourl a încetinit. Yanis și-a pironit ochii într-ai mei.

— Véra... Aud muzica noastră în gând.

— Și eu...

Metrourl s-a oprit. Yanis m-a sărutat. Nu mai era o simplă muzică ce auzeam în gând. Era o simfonie. S-a

Agnès Martin-Lugand

auzit zgomotul ușilor închise. Yanis abia a avut timp să sară din vagon. L-am privit cum dispare pe peron, fără să dau drumul barei. Și în acel moment am știut că planurile mele se schimbaseră cu desăvârșire. N-avea să existe decât el. Ce a urmat mi-a dat dreptate.

Scârțâitul inconfundabil al unui inel pe fereastră m-a făcut să revin în prezent. Charlotte era incapabilă să sosească la timp și cu discreție. Trebuia întotdeauna să-și facă o intrare de divă. Fizicul ei à la Monica Bellucci o încuraja să cultive legenda. Yanis s-a dus să-i deschidă ușa. Ea a întins obrazul ca să primească sărutul de bun-venit. Apoi și-a luat o poză de star.

— Bună seara, dragilor! a gângurit cu o voce caldă.

Copiii au alergat spre ea. I-a oprit cu un gest și i-a inspectat. Probabil a fost mulțumită de starea lor, fiindcă, înfiptă bine pe pantofii cu platformă, și-a îndoit cu grație genunchii ca să ajungă la nivelul lor.

— Măcar o dată părinții voștri s-au gândit să vă spele pe față. Haideți, vreau un sărut, le-a cerut punându-și un deget pe obraz.

După ce a considerat că își primise doza de afecțiune, i-a alungat fără menajamente. Nici Yanis, nici eu, și cu atât mai puțin copiii nu eram șocați. O cunoșteam pe Charlotte a noastră. Rezolvase problema unei potențiale sarcini în mod radical, legându-și trompele. Știa că ar fi fost incapabilă să se ocupe de *urmași*, „instinctul matern nu s-a oprit la mine”, spunea ea. Cu toate acestea, uneori îi surprindeam privirea tristă îndreptată spre copiii noștri. Și din când în când ne ruga să-i lăsăm să stea la ea câteva ore sau un weekend. A venit spre noi, cu mers de felină.

— Salut, gazelo! mi-a spus.

— Ce faci, pantero?

— Sunt liberă, i-am dat papucii lui Thierry.

— Pe-ăsta nu-l cunosc.

— Prea plictisitor ca să vorbesc despre el.

A izbucnit într-un hohot de râs zgomotos. De cealaltă parte a mesei, Luc a oftat adânc.

— Ai vreo problemă, moșulică? I-a apostrofat Charlotte înainte să se îndrepte spre el.

Chiar dacă Luc trecuse în cele din urmă peste groaza pe care i-o provoca prietena mea, Charlotte încă îl exaspera, iar ea profita de asta cu o plăcere răutăcioasă. Într-un timp, Yanis a venit din nou în spatele meu, abținându-se să râdă. În loc să-l salute firesc, Charlotte l-a ciupit de obraz pe fratele meu.

— Ești chiar deplasată, i-a spus el cu un zâmbet în colțul gurii.

— Așa mă placi, iubire!

Luc s-a îndepărtat de ea și i-a turnat un pahar de vin.

— Mulțumesc pentru poșircă!

Luc se pregătea să-i dea o replică pe măsură, când i-a sunat telefonul. După figura lui, am știut că fosta soție îl suna. S-a dus într-un colț. Yanis l-a urmărit cu privirea, mâhnit.

— Tu ce crezi, ce s-a mai întâmplat astăzi? O problemă cu pensia sau a nu știu câta prostie pe care o fac gemenii? I-am întrebat.

Yanis m-a strâns lângă el.

— Nu știu, l-a hărțuit toată ziua... Mi se pare incredibil să se chinuie unul pe celălalt în halul ăsta după ce s-au iubit, după ce au făcut copii.

— N-a fost niciodată o mare iubire între ei, a intervenit Charlotte.

Agnès Martin-Lugand

— Țsta nu este un motiv, i-am răspuns. Situația durează de ani de zile...

— Sunteți teribili. Nu toată lumea are norocul vostru. Voi treceți prin crize fără prea multe urmări.

— Mda, vorbim, comunicăm! Să nu-ți închipui că este întotdeauna ușor, avem și noi probleme, ca toată lumea, m-am enervat eu.

— Ei, ia stai, e cazul să-mi fac griji sau ce? mi-a șoptit Yanis.

M-am răsucit răsând înspre el.

— Charlotte, las-o baltă! ne-a întrerupt Luc întorcându-se la noi. Sunt revoltător de fericiți și nici măcar nu-și dau seama. Poate că e mai bine așa, nu știu...

Și-a luat haina și veșnica servietă din piele.

— Plec.

M-am desprins din îmbrățișarea soțului meu, am sărit de pe scaun și m-am apropiat de Luc.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă duc să văd copiii. Se pare că e vina mea că lipsesc de la ore în săptămâna când nu sunt la mine!

Părea cu adevărat supărat.

— Să vii cu ei la cină când vor sta la tine, o să încerc să vorbesc cu ei.

— N-ar fi rău...

Deși aș fi vrut, nu l-am îmbrățișat pe fratele meu. Există un soi de stânjeneală între noi, și asta de când eram mici. Probabil că motivul erau cei șapte ani care ne despărțeau. Singura dată când am făcut mai mult decât să ne pupăm frățește pe obraz a fost în ziua când m-am căsătorit. Când am născut, nici măcar n-a venit la maternitate. Nu eram supărată pe el din cauza asta; așa era el, puțin milităros, dar și cel mai mare timid și cel mai introvertit om de pe